

er forkastet af Folkethinget, og at den af 10de Februar 1886 ikke blev forelagt Rigsdagen, inden Finantsaaret var udløbet, synes det dem, endog aldeles bortset fra den egl. Resolution af 26de Januar, at være en Selvfølge, at det afslagne Statsregnskab for 1885—86 i sin Helhed mangler den i Grundloven foreskrevne Hjemmel, og de maa derfor indstille det til ikke at passere.

De to andre Statsrevisorer bemærkede hertil:

„Dinesen og Dreising skulle udtale, at da de anse de foreløbige Bevillingslove af 1ste April og 10de Februar 1886 som fuldgyltige Love, der have afgivet tilstrækkelig Hjemmel for Statshusholdningens Førelse, og da de — der ikke tillægge den Forkastelse af den foreløbige Bevillingslov af 1ste April 1885, som sandt Sted efter privat Initiativ i Folkethinget den 12te Oktober 1885, nogen Betydning — formene, at den kongelige Resolution af 26de Januar 1886 og de Udgifter, der ere afholdte efter den, ere dækkede ved den foreløbige Bevillingslov af 10de Februar 1886, indstille de det afslagne Statsregnskab for 1885—86 til Godkjendelse“.

Udvalgets Flertal (Fogtmann, Hansen [Svendborg Amts 2den Valgkreds] og Neergaard) tiltræder de to førstnævnte Statsrevisoreres Opfattelse og maa hævde, at foreløbige Finantslove ere stridende mod Grundlovens § 49, der bestemmer, at forinden Finantsloven er vedtagen, maa Statterne ei opkræves og ingen Udgifter afholdes, og at Regjeringen derfor ikke kan paaberaabe sig Grundlovens § 25 som Hjemmel for Udstedelsen af foranævnte foreløbige Finantslove.

Flertallet hævder fremdeles, at den Forkastelse af den foreløbige Lov af 1ste April 1885, som sandt Sted efter privat Initiativ i Folkethinget den 12te Oktober 1885, har fuld retslig Gyldighed.

Udvalgenes Betænkninger.

Hvad angaar den egl. Resolution, der bemyndigede Regjeringen til „foreløbig indtil videre at afholde de løbende Udgifter,“ da synes Regjeringen selv at erkjende, at denne Resolution ligger udenfor Grundloven, idet Regjeringen end ikke har forsøgt at paaberaabe sig nogen Grundlovsbestemmelse som Hjemmel for dens Udstedelse.

Flertallet er i fuld Overensstemmelse med Grundlovens Ord og Mening, saavel som med den Forstaaelse af Grundloven, som uden Modsigelse i talrige Udtalelser fremkom, saavel paa den grundlovgivende Rigsforsamling som ved Forhandlingerne i Anledning af Grundlovsforandringen i 1866. Flertallet anser den Rigsdagen ved Grundlovens § 49 hjemlede Bevillingsret for vor Forfatnings Hovedhjørnesten, og da denne er bleven krænkert ved Regjeringens Udstedelse af ovennævnte foreløbige Finantslove, indstiller Flertallet til Folkethingets Beslutning, at det for Finantsaaret 1885—86 afslagne Statsregnskab ikke kan passere.

Mindretallet (Scharling) tiltræder de to sidstnævnte Statsrevisoreres foranførte Udtalelse og skal dertil kun føie følgende: Naar Grundlovens § 49 i Forbindelse med den faktiske Omstændighed, at en Finantslov ikke er vedtagen, ikke berøver en almindelig Lov, der tillader at opkræve Statter og afholde Udgifter, naaget Finantsloven ikke er vedtagen, dens Gyldighed, maa en tilsvarende Lov ogsaa gyldig kunne udstedes som provisorisk Lov, naar de i Grundlovens § 25 iøvrigt fastsatte Betingelser for en saadans Udstedelse ere til Stede.

Naar Flertallet i Overensstemmelse med to af Statsrevisorerne gjør gjældende, at den foreløbige Lov af 1ste April 1885 saavel den 12te Oktober 1885 som den 25de Januar 1886 er forkastet af Folkethinget, saa formaar Mindretallet ikke at indse, hvorledes det er muligt at forkaste den samme Lov to Gange, og finder derfor i den Omstændighed, at Folkethinget den 25de Januar 1886 forkastede